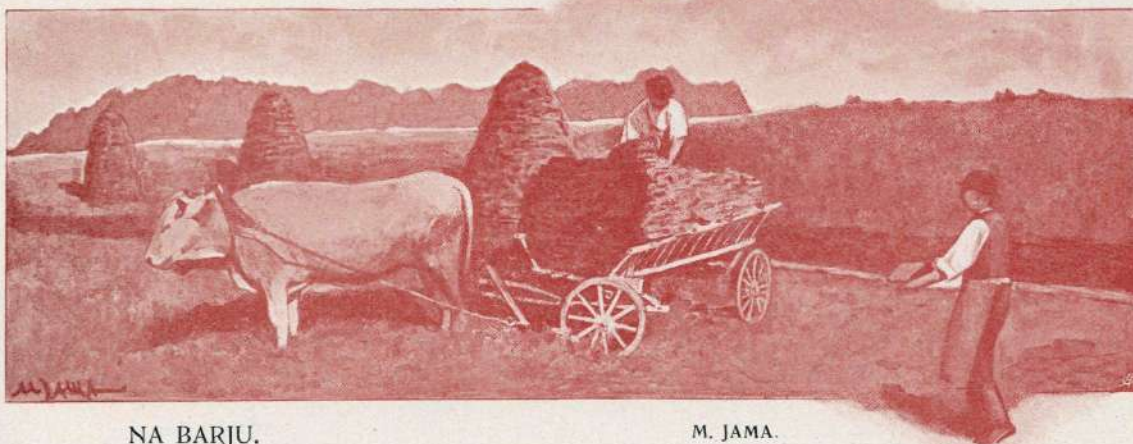

NA BARJU.

M. JAMA.

LEA FATUR:

V BURJI IN STRASTI.

POVEST.

(DALJE.)

XI.

V temi prežijo grozne vlasti,
kdor jim zapade, se pogubi...

Iva megla je zagrnila krasne kamniške planine. Izginila je ljubka Šmarna gora in skrila se Sveta planina, iz megle neprijaznih objemov se je zvijal nevoljno stari orjak, ljubljanski grad, a objemala ga je vedno tesneje, ovijaje mu v fantastičnih oblikah ponosno glavo — spuščala se je na mlado smrečje jagod in gob bogatega, mladini priljubljenega Golovca in naznanjala dolgo vrsto neprijaznih jesenskih juter.

Jesenska jutra, ko poveša drevje tožno polgole veje, ko toži grmovje, ko visijo rosne kaplje na trepetajočem velem listju, pripravljenem, da odleti v prvem pišu, se spusti v znožje drevesa, na katerem je živelo kratko, ali krasno življenje...

Pršela je megla, nevidljiva, gosta — razpredli so se dekletom umetno skodrani lasje

in legali vlažni po čelu, napojila se je obleka vlage in visela težka ob truplu, noge so stopale nerade po zmehčani zemlji.

Ljudje so kihali, kašljali, mislili težke misli...

Od Posavja, dolenske strani in izpod Golovca so vlekli zamišljeni konji voz za vozom poljskih pridelkov. Dala je zemlja svoje moči — izpita, trudna se je pripravljala k počitku. Po opustošenih njivah so stopale čmerne vrane, so skakutali čirikajoči vrabci, lazile žuželke in hitele poljske miške z najdenim zrnjem... Ptice so se zbirale v jate, krožile žalostno krog svojih bivališč in odletale...

Lastavice so se selile, ž njimi Taljani. V tropah so zapuščali gostoljubno mesto in odnašali lepe vsote denarja domov.

Tudi Gigantijevi so se odpravljali.

Ogromna kovčega sta stala pripravljena sredi sobe, oropane gole stene so gledale čmerno na plakajočo Luco, tla so bila pokrita z odpadki papirja, slame in vrvic.

Riko in Marko sta slonela ob Luci in jo vprašala že stotič: Zakaj ne gre ž njima!